

Invasjonen repeteras vid stor manöver i England

116786

Samarbetet mellan olika vapenslag inövas

— Från vår Londonkorrespondent. —

LONDON 23 mars.

Från ett brohuvud vid Kanalkusten lyckades en engelsk-kanadisk armé efter långa och hårda strider rycka fram ända till mellersta England, hotande "Östlands" huvudstad Huntingdon. Striderna ingingo i de största militärmanövrer, som någonsin hållits i England. Manövernens syfte var att träna trupperna för en offensiv mot Europa, och förutsättningarna voro så lika förhållandena på kontinenten som möjligt. Den anfallande sidan, ledd av general McNaughton, bestående främst av kanadiska och engelska förband, däribland en gardes- och pansardivision, fick till uppgift att från ett tämligen oansenligt brohuvud vid Southampton avancera in i det starkt försvarade Östland, d. v. s. Tyskland eller någon tysk-kontrollerad del av Europa. Invasionsstyrkorna, bland vilka märktes en stor del av de soldater, som deltog i raiden mot Dieppe, stöddes av oerhört starka flygförband under befäl av flygmarskalk Whitworth Jones och pressade stadigt försvararna norr och västerut. Övningen var synnerligen realistisk, och soldaterna hade hårda dagar. Den brittiska arméns nyaste vapen och utrustning prövades, och nu är det icke nödvändigt att knussla med någonting. Tunga Churchillstridsvagnar, andra pansarfordon, kilometerlånga karavaner av lastbilar och fältartilleri av alla kalibrar översvämmade under den åtta dagar långa och intensiva striden mellersta England, medan dovt surrande bombplan och gällt spinnande jaktplan fyllde luften med det moderna krigets egen musik. Deltagarna, i varje fall de på angriparsidan, behövde icke påminnas om övningens betydelse. Alla visste, att det var fråga om en generalrepetition för de allierades premiär i Europa.

Naturligtvis är det omöjligt att i detalj omtala, vilka lärdomar manövern gav, men vissa allmänna antydningar kunna göras. Övningen avsåg kanske främst att praktiskt öva det intima samarbetet mellan vapensla-

gen, som redan visat sig så framgångsrikt under den nordafrikanska kampanjen. Angriparnas flyg stod under McNaughtons högsta befäl, sammansatt av alla slags flygtyper för att kunna utföra de olika operationer, som marktruppernas överbefälhavare fordrade. Efter endast några få dagar gick samarbetet perfekt, och man behöver icke frukta, att en ny brittisk expeditionstyrka skall tvingas till ett nytt Dunkerque beroende på bristande samarbete mellan armé och flyg eller ett otillräckligt antal plan. Speciellt visade sig samarbetet effektkivt, när order kom om att framflytta flygbaserna. En rekognosceringspatrull bestående av såväl flyg- som arméofficerare, utgick då genast och utvalde lämpliga platser för nya flygfält. Därefter kom turen till ingenjörstrupperna, och de gjorde på märkligt kort tid de utsedda platserna klara att ta emot flygplanen. "I själva verket ha vi hunnit betydligt längre än till samarbetsstadiet mellan armé och flyg. De äro nu ett vapen", yttrade en högre officer efter manövernens slut. En av de största svårigheterna för angriparna visade sig vara den retirerande fiendens förstörelseverk. Broar sprängdes, minfält utlades, och tusentals andra hinder reste sig i invasionsarméns väg.

Tecken på att "någonting är i görningen" bli allt vanligare, och även den klenrogne kan knappast längre helt bortse från dem. Överbefälhavaren för Home fleet, amiral sir John C. Tovey, har förflyttats till Nore-distriktet och efterträdes av viceamiral Sir Bruce A. Fraser, som tidigare var tredje sjölord och i hög grad hade förtjänsten av Englands flottnybyggnadsprogram. Det framhålles i flottkretsar, att Toveys förflyttning är en antydning om vilken betydelse överbefälhavarskapet över Nore-distriktet tillmätas. Överbefälhavaren här kommer speciellt vid allierade operationer mot Nordeuropa att få ett oerhört ansvar, och att Tovey tilldelats posten måste ge anledning till spekulationer.